

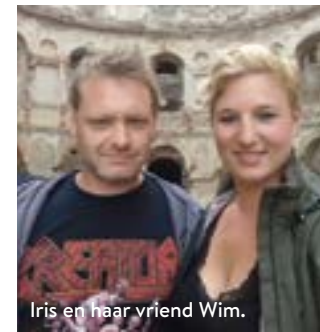
“We zouden onze droom waarmaken, samen oud worden, daar op die Poolse boerderij. Maar toen *Gloeg het noodlot toe*”

Iris heeft Poolse roots en een Poolse droom. Wanneer ze eindelijk haar soulmate vindt en ze samen willen emigreren, haalt een vreselijk ongeval haar toekomst overhoop.

Iris (25): “Mijn vader is Pools en onze zomers brachten we steevast in zijn thuisland door. We reden met de auto tot ginder en iedere keer weer, op het moment dat we de Poolse grens overstaken, overviel hem een gevoel van ontroering, van ontlading. Ik keek als kind vanuit mijn ooghoek naar mijn vader en zag de tranen van geluk, dat gevoel van thuiskomen. Het maakte een diepe indruk op me, en onbewust nam ik het over. Elke zomervakantie ervoer ik diezelfde rust bij het binnenrijden van Polen, dat emotionele thuiskomen, een niet te negeren gevoel van blijheid. Het moet tijdens een van die autoritten geweest zijn dat in dat kinderhoofdje het verlangen groeide om ooit, en misschien wel voor altijd, terug te keren naar het land van mijn grootouders. Als tiener wijzigden die plannen weleens in een wereldreis, maar met het ouder worden besepte ik

“In de Poolse bergen zou ik alles vinden om gelukkig te zijn, met mijn partner en mijn paarden”

steeds meer en beter dat ik in de Poolse bergen alles zou vinden om gelukkig te zijn. Er was ruimte en vrijheid, er was weidsheid. Er was die prachtige, woeste natuur. Ik heb me in Polen altijd gelukkiger gevoeld dan in België, waar ik me in de drukke en volgebouwde steden soms echt verstikt kon voelen. In Polen zag ik me een eenvoudig leven leiden, met mijn partner en mijn paarden. Het was mijn Utopia.”

Iris en haar vriend Wim.

Romantiek op de wei

“Hoewel mijn Poolse droom duidelijk was, begin je daar niet makkelijk in je eentje aan, en ook niet met de eerste de beste. Maar dat veranderde toen ik op mijn twintigste Wim leerde kennen. Hem ontmoeten opende de deuren naar al mijn dromen. Ik zag hem voor het eerst op Graspop, als vriend van een vriendin. Het was niet meteen liefde op het eerste gezicht, maar ik zag wel meteen de sprankel in zijn ogen en zijn brede schouders en gespierde armen deden me iets. We hebben op een van die avonden zelfs de perfecte slow gedanst. (lacht) Ik keerde met pijn in mijn buik van het lachen én met hese stem terug van dat festival. Wat een fijne man. De dagen erna hoorden we elkaar vaak via de telefoon, en zagen we elkaar bijna elk weekend. Het was duidelijk: hij was verliefd, en ik ook, maar kon deze relatie wel? Wim was achttien jaar ouder, gescheiden en had kinderen. Ik deelde mijn gevoelens voor Wim met mijn moeder, en zij gaf me haar goedkeuring. Ze kende Wim, en had hem al lang in haar hart gesloten. Vanuit een hechte vriendschap groeide een passionele relatie. Die eerste zoen met hem luidde een zalige tijd in. We hadden zoveel plezier samen, als echte soulmates. Ik genoot van zijn schaterlach, zijn luisterend oor, zijn gezelligheid... We waren allebei sportief ook: ik ging paardrijden en hij fietste langs me. Bij niemand anders konden we zo onszelf zijn als bij elkaar – wat een ongelooflijk geluk dat we elkaar mochten vinden.”

“Wim en ik houden van avontuur, dus toen ik hem vertelde over mijn buitenlandse droom was hij meteen mee in het verhaal, en ging het snel. Ik weet nog dat ik in die periode via Facebook wel eens informeerde naar ervaringen van andere paardenliefhebbers, die met hun dieren naar het buitenland waren verhuisd, en daar kozen voor een leven in de natuur. En zo kwam ik in contact met twee Nederlanders die toevallig in Polen een paardenhoeve hadden. Toen Wim en ik, ondertussen drie jaar samen, tijdens de zomer van 2017 onze vakantie in Polen doorbrachten, zijn we eens bij die mensen gepasseerd. Ik herinner me nog de blik in Wims ogen toen we het erf opreden. Het regende pijpenstelen, maar het domein waarop de boerderij zich bevond, was desondanks prachtig. Het had uitgestrekte weilanden en de bergen waren vlakbij. Wim en ik voelden meteen een klik, deze plek was een droom. Mijn hart bonsde van enthousiasme. We verbleven enkele dagen op de camping. En ik denk dat het bij een kop thee en een kommetje soep was dat de Nederlandse mannen vertelden over hun plannen om weer naar Nederland te verhuizen. ‘Dat betekent dat de boerderij over te laten is’, reageerde Wim snel. Die uitspraak bleek de start van ons project... We begonnen te dromen, en waren alsmoer overtuigd: deze plek paste zo bij ons, zo’n buitenkans moesten we

“Wims dood heeft me geleerd dat uitstellen geen zin heeft. Voor je het weet, kún je het niet meer doen”

grijpen. We besloten te springen. We kregen voldoende informatie van de Nederlandse uitbaters, en lazen ons in in de Poolse wetgeving, want als buitenlander mag je er bijvoorbeeld wél een huis kopen, maar geen landgoed. Dat kregen we uiteindelijk in orde via allerlei contracten, en zo werd het ganse domein van ons. Een sprong in het diepe, en financieel moesten we een strak plan hebben, maar het was het risico waard. We hadden niets te verliezen. Ik was niet zo happy met mijn job in België. Wim zou nog enkele opdrachten blijven doen als vrachtwagenchauffeur zodat we een financiële buffer hadden, en zo zich erna ook definitief in Polen komen vestigen. Zijn kinderen waren groot genoeg.”

Aftellen naar verhuis

“Vanaf dan kwamen we stap voor stap dichterbij onze droom. Mijn ouders hadden de plek ondertussen ook bezocht. Mama moest eerst even slikken, haar dochter zo ver weg. Maar ook zij is een bohemien, die gek is op reizen en het ontdekken van andere plekken, dus ze begreep me. En het was al langer duidelijk dat ik ooit zou weg zou gaan uit België. Wim en ik verdeelden intussen de taken – ik zou de paarden doen, hij de camping en het vakantiehuis. We werkten aan een website en telden af naar de verhuis. We waren gelukkig, we hadden een prachtig vooruitzicht. Samen een boerderij runnen, hout en hooi halen met de tractor, hard werken, tochten doen met de paarden... We zouden er ook trouwen. Het was ons romantisch ideaal. We zouden nog een jaar goed doorwerken en dan verhuizen. Dat het – financieel en emotioneel – zwaar zou worden en dat we hard zouden moeten werken, daar gingen we vanuit. En dat we er energie van zouden krijgen, dat ook! Geen seconde heb ik erbij stilgestaan dat het risico uit een heel andere hoek zou komen...”

Wenen en worstelen

“Het was een dinsdag in april vorig jaar, toen de receptioniste me wegriep van mijn werkplek. Ik haastte me naar beneden, en bedacht dat ik waarschijnlijk mijn auto verkeerd geparkeerd had. Tot ik mijn papa aan de receptie zag zitten met zijn hoofd in zijn handen. Er was iets met Wim, iets vreselijks, een tragisch ongeluk dat mijn lieve lief niet had overleefd. Een arbeidsongeval waarbij hij gruwelijk was verpletterd door een container... Wim was dood, mijn buddy weggerukt uit mijn leven, van de ene seconde op de andere. Ik stortte ter plekke in. We gaven Wim een mooi afscheid. Zijn as bewaar ik in een boomurne – dat is een organische urne met daarin een mix van as en zaden. De bedoeling is om de urne te begraven, zodat er een prachtige boom uit kan groeien en Wims ziel kan groeien en bloeien. Ik mis hem vreselijk. Je kunt je als koppel weleens alleen voelen, maar die echte, priemende eenzaamheid ervaar je pas als je niemand meer hebt om mee te gaan slapen, mee op te staan, en om samen dromen mee te verwezenlijken. En ik heb erg diep gezeten... Ik wilde mijn dagen in bed doorbrengen, het liefst van alles niets doen. Ik heb geweend en geworsteld, maar vandaag kan ik zeggen: *I'm still standing*, uit respect en onmetelijke liefde voor Wim.”

“Wims dood luidde een periode van onzekerheid in, maar aan één ding twijfelde ik niet: ons Poolse project moest doorgaan. Dat fluisterde mijn buikgevoel me in. In mijn eentje zou dat niet makkelijk zijn: financieel niet, en ook emotioneel niet, maar ik trok me op aan Wims woorden. Hij was het altijd die me in moeilijke tijden weer op gang kon trekken. ‘Allez popke, komaan, hè’, zei hij dan. En dan voelde ik weer die drive. En gelukkig kwamen mijn ouders ook snel met hulp: de dag na het ongeluk al beloofden ze me te helpen met de vakantieboerderij. Ze zouden hun huis in België verkopen en mee verhuizen naar Polen, om er samen aan de boerderijdroom van Wim en mij te werken. Zo heel gek was dat niet, want ze hebben ooit zelf met het idee gespeeld om iets in het buitenland te beginnen. En toch vond ik die stap voor mijn vader evidentier dan voor mijn moeder. Hij was Pools, zij niet. Ze had meer drempels te nemen: mama kent de taal niet, laat haar werk en familie achter, en in het bijzonder haar zoon, mijn broer. Maar haar antwoord was telkens eenduidig: ‘Het is tijd voor iets nieuws.’ En mijn broer zou ze in Polen langer en intenser zien dan wanneer ze in België waren gebleven, zou later blijken. Dus ook dat stukje viel op zijn plaats.”

Onvermijdelijke klop

“De verhuizing naar Polen verliep in etappes en met hulp van veel vrienden, vriendinnen en familie. Mijn vader kluste zich de ziel uit het lijf: onder meer de stal moest omgebouwd worden tot sanitaire

De gezellige woonkamer.

De vakantieboerderij, midden in de Poolse natuur.

blok voor onze logés. Dat betekkende timmeren, *chappen*, vloeren... Ik hielp mee waar ik kon. Het liefst wilde ik het allemaal alleen doen, gewoon om Wim trots te kunnen maken daarboven. Maar alleen met de hulp van mijn ouders en vrienden werd het haalbaar. Alles op tijd klaar krijgen was een hele uitdaging. Het zorgde voor ontzettend

“Met de hulp van mijn ouders en vrienden kwam de droom van Wim en mij alsnog uit”

drukke weken, met veel dingen die nog een plek moesten vinden. Ook de paarden moesten wennen aan hun nieuwe weide. Ondertussen zijn die werken afgerond, en is er even tijd om stil te staan bij alles. Ik beseef meer dan ooit dat Wim er écht niet meer is. En dat ik hem mis bij alles wat ik onderneem. Hij was altijd zo optimistisch, Meneer Komtewelgoed. Maar zijn dood heeft me ook iets geleerd. Ik stel niets meer uit. Waarop zou ik wachten? Op de dag dat je naar je werk vertrekt en nooit meer thuiskomt? ‘Niet afwachten, maar doen’, dat is sindsdien mijn motto, mijn drijfveer. Het helpt me doorheen moeilijke momenten. En dat lukt me dag per dag beter en beter. Wim is in kleine dingen dicht bij me: een merel

die wat luider fluit, een liedje dat passeert, de wind die ineens in mijn haren blaast... en dat troost me intens.”

Treurwilg in de wind

“We wonen nu enkele maanden in Polen en deze plek doet me goed. Het zicht op de bergen, de paarden dichtbij, de weilanden rond de boerderij, het leven in de natuur... Het helpt me bij de verwerking van Wims dood. Het voelt alsof zijn ziel hier hangt. Alsof hij over mijn schouder meekijkt. Zijn urne staat voorlopig op de kast. Ik ben er nog niet klaar voor om hem te begraven en te laten uitgroeien tot een boom. Dus wacht ik tot ik erop kan vertrouwen dat de boom het goed zal doen, en zal groeien en bloeien tot een sterke treurwilg. Een treurwilg, omdat die boom even wild en onstuimig oogt als de gekke dos *fluffe* krullen die Wim had. En ook omdat je onder een treurwilg een gevoel van geborgenheid krijgt, alsof je omarmd wordt. De perfecte plek vond ik al: aan de rand van het weiland met zicht op het huis, de paarden, ons bos en het veld. Je ziet er de zonsopgang en zonsondergang. Een plek waar je uren kunt zitten... Een plek om te mijmeren over wat was, wat had kunnen zijn en wat nog zal komen.”

Wil je meer weten over Iris' bijzondere plek in de Poolse natuur, surf dan naar feelfreefarm.com, volg Iris en haar droom via Instagram@[feelfreefarm](https://www.instagram.com/feelfreefarm) en op Facebook [facebook.com/Feel-Free-Farm](https://www.facebook.com/Feel-Free-Farm)